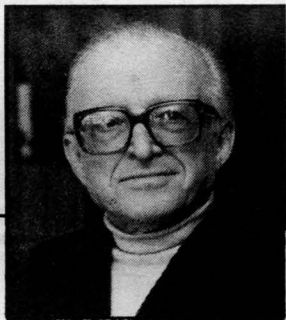

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Els caçadors d'imatges

Ens queixem sovint, carregats de raó, que la premsa en català no es difon prou, que ens falta molt per arribar a un grau de *normalització* acceptable en aquest aspecte. Els planys van lligats, indefectiblement, a fer comparances amb els tiratges dels periòdics en llengua castellana que es publiquen a Catalunya. Ja se sap que les comparacions són odioses, però si hi caiem val la pena de no aturar-nos a mig camí: la veritat és que ens ha tocat de viure —i quasi d'agonitzar, perquè la cosa ve de lluny— sota unes Administracions que, històricament, han tingut una por exacerbada que el poble llegís massa. En conseqüència, la premsa en castellà més consolidada té uns índexs de difusió que, si els comparem amb els de països més desenvolupats, denoten una certa anèmia, o sigui que tampoc no té motius per presumir gaire. Ocorre que fins i tot els diaris d'algunes Repúbliques de Centramèrica i de Sud-amèrica, d'aquestes que són qualificades de *plataneres*, amb un to de superioritat despectiva, tenen uns nivells de venda força més elevats que els de la seva antiga metròpoli.

Hi ha, com en tot, excepcions. L'anomenada premsa del cor assoleix sovint uns tiratges que l'acosten als models internacionals del gènere. La qual cosa no vol dir pas que contribueixi a elevar el nivell d'intel·ligència col·lectiva, però el cert és que tampoc no s'ho proposa. L'embaràs (amb fora de joc) d'una princesa, els intents de suïcidi d'una altra, els escàndols protagonitzats pels membres d'una classe social qualificada de *bella*, motiven uns tiratges que proporcionen guanys substancials als editors. Cal ésser objectiu i reconèixer que és un fenomen que també es produeix en països de reconeguda maduresa, i tenir en compte —amb la mateixa objectivitat— que no hi ha premsa d'aquesta mena en català. Però alguna veu autoritzada, solvent, ha afirmat que no ens aniria malament de tenir-ne, per allò que diem de la *normalització* total.

El negoci de les revistes del cor (i de les pàgi-

nes d'algun diari sensacionalista) ha donat lloc a nous oficis, com ara el de fotògraf guerriller, franc tirador, que afronta seriosos perills i situacions delicades per tal d'obtenir les imatges que un públic nombrós espera amb avidesa. El progrés tècnic hi ha contribuït amb la fabricació de teleobjectius cada cop més poderosos i ja es pot dir que avui dia tots els famosos tenen la intimitat a la serena. Hem pogut veure la foto oportuníssima de polítics eminents en el moment precís de furgar-se el nas amb un dit, instantànies de reines i de primeres dames ensopegant o caient per culpa d'un mal càlcul relacionat amb graons. Les estrelles que han adquirit popularitat en qualsevol ram necessiten els serveis de

guàrdies fornits per poder prendre el sol a les terrasses o als jardins de casa seva. Però així i tot no s'escapen del risc de veure's, l'endemà mateix de la sessió de bronzejat, retratades a primeres pàgines de gran circulació, amb detalls anatòmics de molta aparença al bat de l'aire. Les fotos d'aquesta mena es paguen tan bé que corre la brama que algun personatge important ha venut l'exclusiva de la seva publicació abans d'ésser obtingudes les imatges. L'afer, diuen, passa per un regateig previ.

A més, hi ha reporters gràfics amb esperit de comando que no es refien únicament dels teleobjectius. Quan convé, s'acosten temeràriament a les seves preses i ens han donat documents que seran molt buscats el dia de demà. Fa poc, els diaris locals van publicar un retrat del president Felipe González, obtingut durant la visita que va fer a Bolívia. El mandatari va disfressat d'indi aimarà, amb un vistós casquet de grans orelles ple de dibuixos de colors, i va cofat amb un barret pintoresc que no sembla del seu número, no li acaba d'encaixar. El president somriu, però segons com sembla que se li escapi el riure, la qual cosa pot semblar tan irrespectuosa per als indis aimarà com ho pugui ésser per als boiximans el negre de Banyoles. Ja sé que es tracta d'una suspicàcia ben allunyada dels correctes

sentiments del senyor Felipe González, però amb els caçadors d'imatges furtius cal anar-hi amb molt de compte.

Pere Calders

